

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 84/2019
22.02.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле Републике Србије, Влада, Канцеларија за људска и мањинска права са седиштем у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, против туженог Регионалног удружења „Ромарестарт“ са седиштем у Београду, које заступа Бранислав Јовановић, председник Управног одбора, ради раскида уговора и накнаде штете, решавајући сукоб надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, у седници већа одржаној дана 22.02.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овом спору, стварно и месно је **НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Тужбом поднетом Првом основном суду у Београду, тужилца је тражила да се раскине уговор о реализацији пројекта „Најбоље праксе у интеграцији Рома у Републици Србији“, закључен између тужене и туженог Регионалног удружења „Ромарестарт“, због неизвршења обавеза од стране туженог и да се наложи туженом да тужили на име накнаде штете исплати износ од 650.000,00 динара, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, као и да му накнади трошкове поступка.

Правноснажним решењем П 21182/2018 од 24.12.2018. године, Први основни суд у Београду огласио се стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и предмет уступио Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду на даљи поступак. Из образложења решења произлази да према мишљењу основног суда тужени има све карактеристике привредних субјеката, јер има свој порески идентификациони број, па је за суђење у смислу члана 25. Закона о уређењу судова, старно надлежан Привредни суд у Београду.

Сматрајући да је за суђење у овом спору стварно и месно надлежан суд који му је уступио предмет, Привредни суд у Београду је на основу члана 21. став 1. и члана 22. став 2 и члана 26. став 1. Закона о парничном поступку и члана 30. став 2. Закона о

уређењу судова, доставио предмет Врховном касационом суду ради решавања насталог сукоба надлежности.

Врховни касациони суд је размотрио предмет и утврдио да је за суђење у овом спору стварно и месно надлежан Први основни суд у Београду.

Одредбом члана 2. Закона о привредним друштвима прописано је да је привредно друштво правно лице које обавља делатност у циљу стицања добити.

Тужени није привредно друштво у значењу ове норме. У смислу члана 1. став 1. Закона о удружењима („Службени гласник РС“ бр. 51/09 ... 44/18), удружење у смислу овог закона јесте добровољна невладина, недобитна организација, заснована на слободи удруживања више физичких и правних лица, основана ради остваривања и унапређења одређеног заједничког или општег циља и интереса који нису забрањени Уставом или законом. То значи да удружење није привредни субјект, па пошто ни тужила није привредни субјект, у конкретном случају нема места примени члана 25. Закона о уређењу судова, па је за суђење у овом спору, стварно и месно надлежан, на основу члана 22. Закона о уређењу судова Први основни суд у Београду.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**